

KATHLEEN McGURL

✦ VALLANKUMOUKSEN KUISKEET ✦

KATHLEEN McGURL

VALLANKUMOUKSEN KUISKEET

Suomentanut
Laura Ala-Kokko

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos

Suomentanut Laura Ala-Kokko

Englanninkielinen alkuteos *The Secret of the Château*

Copyright © Kathleen McGurl 2020

First published by HQ in 2020. Published in arrangement
with HarperCollins Publishers Ltd.

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@bazarkustannus.fi

ISBN 978-952-403-391-6

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

Painettu EU:ssa

Jolle, Petelle, Simonille, Fionalle ja Brucelle,
joiden kanssa vietetty ilta antoi idean
tämän romaanin kirjoittamiseen.

PROLOGI

PIERRE, 1794

Verais’n kreivi, Pierre Aubert, näki väkijoukon lähestyvän linnaa soihtuun heilutellen ja iskulauseitaan huutaen. Miehiä oli noin viisikymmentä, ehkä enemmänkin, kaikki pukeutuneina karkeisiin ruskeisiin housuihin ja löysiin paitoihin. Useimmilla oli mukanaan aseita – työkaluja, keppejä, keihäitä. Pierre puristi pienen poikansa rintaansa vasten, hyssytteli lasta ja yritti olla välittämättä rintansa läpi lyövästä tuskasta kiirehtiessään linnan pihan läpi kohti kylään johtavaa polkua. Tyttö kulki edellä vauvaa kantaen. Heidän oli saatava lapset turvaan, vasta sitten Pierre voisi keskittyä pelastamaan itsensä ja vaimonsa.

Voi Catherine. Pierren sydäntä puristi entistä enemmän hänen muistellessaan pelkoa vaimonsa kalpeilla kasvoilla, kun hän oli kiireesti kertonut tälle suunnitelmastaan. Catherine pysyisi turvassa väkijoukolta, jos vain noudattaisi hänen ohjeitaan ja pian koko perhe olisi taas yhdessä. Sitten he voisivat päästä pois. Maanpakoon, Sveitsiin.

Ranska oli muuttunut viimeisen viiden vuoden aikana. Vanha elämäntapa, *ancien régime*, oli mennyttä. Uudessa

Ranskassa ei tuntunut olevan sijaa Pierren ja Catherinen kaltaisille. Aiemmin heidän luokkansa oli pitänyt valtaa käsissään, mutta ei enää. Jos lähestyvä väkijoukko saisi heidät kiinni, heidät vangittaisiin, tuomittaisiin pikaisesti ja hyvin todennäköisesti teloitettaisiin – giljotiinilla.

Mutta sen tehdäkseen väkijoukon olisi saatava heidät ensin kiinni. Pierreä oli varoitettu, ja hän oli jo hyvän matkaa joukkoa edellä. Miehet eivät olleet vielä saapuneet linnaan, eivätkä he löytäisi Catherinea sieltä. Catherine oli toistaiseksi turvassa, ja Pierre palaisi hänen luokseen myöhemmin. Kaikki järjestyisi.

Suunnitelman oli pakko onnistua. Se oli heidän ainoa mahdollisuutensa.

LUKU I

LU, NYKYPÄIVÄ

Koko juttu sai alkunsa eräänä iloisena viini-iltana Mandan ja Steven luona. Olimme viettämässä viikonloppua heidän luonaan, kuten meillä usein oli tapana. Me kolme – eli minä (minä olen Lu Marlow), mieheni Phil sekä ystävämme Graham – olimme saapuneet perjantaina iltapäivällä, ja Steve oli valmistanut meille mahtavan illallisen. Olimme tuoneet mukamme muutaman pullon viiniä ja myönnettäköön, että tämän kyseisen keskustelun saadessa alkunsa jälkiruoan jäänteiden äärellä, olimme ehkä kaikki jo juoneet hieman liikaa.

”Mitä olet ajatellut tehdä nyt, kun olet eläkkeellä?” Phil kysyi Steveltä. Steve oli joutunut jäämään varhaiseläkkeelle – hänelle oli annettu mahdollisuus valita jääkö eläkkeelle vai muuttaako Derbyyn. (”Ei minulla mitään Derbyä vastaan ole”, hän oli sanonut, ”mutta emme me halua asua siellä.”) Hän oli vasta 59-vuotias. Me olimme kaikki viisikymmentäkahdeksan tai -yhdeksänvuotiaita. Olimme tavanneet neljäkymmentä vuotta sitten Sussexin yliopiston fuksiviikolla, ja siitä lähtien tiivis ystävyysemme oli kestänyt läpi hyvien ja huonojen aikojen.

Steve kohautti olkapäitään. ”En tiedä. En olisi halunnut vielä jäädä pois töistä. En ihan vielä ole valmis omistautumaan puutarhanhoidolle.”

”Hän tarvitsee projektin”, Manda sanoi. ”Jotain, mihin tarttua. Hän on hukassa ilman elämän tarkoitusta. Pitää kai remontoida talo tai jotain.”

”Mutta teidän talonne on jo niin kaunis”, sanoin. ”Ei se kaipaa remonttia.” Istuimme heidän ruokasalissaan, josta oli näkymä puutarhaan. He olivat ostaneet talon yli kaksikymmentä vuotta aiemmin, kun heidän tyttärensä Zoe oli vielä vauva. Zoe oli hiljattain saanut Mandan sekaisin muuttamalla Australiaan kahden vuoden työkomennukselle. He olivat vuosien varrella kunnostaneet taloa ja muuttaneet vanhan ja väsyneen rotiskon kauniiksi kodiksi.

”Niin, en oikein näe mitään järkeä tehdä muutoksia taloon vain siksi, että minulla olisi jotain tekemistä”, Steve sanoi. ”Lisää viiniä?” Hän täytti kaikkien lasit.

”Voisitko työskennellä konsulttina?” Phil kysyi. ”Minä olen tehnyt niitä vähän sen jälkeen, kun sain eropakettini.” Hän oli tehnyt muutamia kahden viikon sopimuksia ja yhden osa-aikaisen sopimuksen, joka kesti kolme kuukautta.

”Luultavasti. Mutta en oikein tiedä onko se sitä, mitä haluan.”

”No kerro mitä sinä *haluat*, kaveri?” Graham, jota olimme aina kutsuneet Grayksi, kysyi.

Steve katsoi terassin oven lasia pitkin virtaavia sade-pisaroita. ”Parempaa säätä. Vuoria. Hiihtokeskus tunnin ajomatkan päässä. Olla jossain, mistä pääsen suoraan ulko-ovelta laskettelemaan. Parempaa elämää.”

”Tahdot siis muuttaa. Minne?”

”Minusta Ranska olisi ihana”, Manda sanoi.

”Niin, minäkin pitäisin siitä”, Phil sanoi ja katsoi minua varovasti, ikään kuin arvioidakseen reaktiotani. Hän ei ollut koskaan aiemmin maininnut sanallakaan olevansa kiinnostunut ulkomailla asumisesta – emme olleet koskaan puhuneet mitään sen suuntaista. Kävimme Ranskassa tai Italiassa pari kertaa vuodessa lomalla – aina talvisin hiihtomatalla (Philin suosikki) ja yleensä kesäisin parin viikon matkalla tutkimassa Loiren laaksoa, Ardèchea, Toscanaa tai jotain muuta kiinnostavaa paikkaa. Hyvin usein lomailimme näiden samojen kolmen ihmisen kanssa, jotka tänäänkin istuivat saman pöydän ympärillä.

”Ranska?” sain juuri ja juuri sanottua. Kutkuttava ajatus, mutta elämäni oli Englannissa. Toki äidin kuoleman jälkeen harva asia sitoi minua enää sinne. Kuvittelin lomamatkoja Ranskaan Steven ja Mandan luo. Se olisi hauskaa.

”Pidän Italiasta”, Manda sanoi.

”Mutta me emme puhu italiaa”, Steve huomautti.

”Voisimmehan me opetella...”

”Minne päin Ranskaa?” Gray keskeytti nojautuen eteenpäin, kyynärpäät pöydällä. Tunnistin tuon eleen. Siitä tiesi, että hän oli saanut idean. Grayn ideat olivat joskus innostavia, silloin tällöin naurettavia, ja aina varmasti hulluja.

Steve kohautti olkapäitään. ”Ehkä Alpes-Maritimes?”

”Siellä on ihanaa”, sanoin. Olimme Philin kanssa lomailleet siellä pari vuotta aiemmin ja asuneet majatalossa pienessä, Alppien juurella sijaitsevassa kylässä. Olimme patikoineet vuoristossa, tehneet päiväretkiä Côte d’Azurille,

syöneet paikallista juustoa ja viiniä ja kerta kaikkiaan rakastuneet alueeseen.

”Niin on, todella ihanaa”, Manda nyökytteli. ”Mutta en tahdo muuttaa jonnekin, missä olisimme niin kaukana kaikista muista. On jo tarpeeksi paha, että Zoe on toisella puolella maailmaa, en enää kestäisi olla lentomatkan päässä myös kaikista ystävistämme – siis teistä kaikista. Se olisi kamalaa.” Hän niiskaisi. ”Tiedätte kyllä, että vihaan lentämistä.”

”Me tulisimme kyllä usein käymään”, sanoin virnistäen, ”jos teillä olisi talo niin upeassa paikassa.”

”Me muuttaisimme sinne asumaan”, Gray sanoi. Katsoin häntä tutkivasti, ja hän iski silmää takaisin.

Steve nauroi. ”Hah! Saisitte kyllä maksaa vuokraa!”

”Niin, tai ehkä meidän pitäisi saman tien ostaa joku paikka yhdessä, sellainen, jossa on tarpeeksi tilaa meille kaikille”, Gray sanoi. ”Voisimme myydä talot täällä ja ostaa sieltä jonkun huikean paikan. Sellaisen, johon kaikki lapsetkin mahtuvat vierailemaan ja jossa voimme eläköityä tyylillä.”

Kaikki pöydän ympärillä nauroivat, mutta Gray katsoi meitä jokaista vuorollaan. ”Ei mutta oikeasti, miksi emme tekisi niin? Se olisi varsin järkevää. Se olisi kokonaisuudessaan taloudellisempaa – jaetut laskut ja kaikki sellainen. Kiinteistöt ovat siellä halvempia kuin täällä, ainakin halvempia kuin Etelä-Englannissa. Ja kuvitelkaa sitä elämäntyyliä – pyöräilisimme ja kävelisimme, laskettelisimme talvella ja kasvattaisimme omia vihanneksia. Meidän pitäisi tehdä se nyt, kun olemme vielä tarpeeksi hyväkuntoisia. Kenelläkään meistä ei ole enää työtä, joka pitäisi meidät täällä.”

”Voisimme palkata siivoojan”, sanoi aina käytännöllinen Manda.

”Ja puutarhurin. Ja kokin”, Phil virnisti.

”Voisimme pitää kanoja ja saada tuoreita munia joka päivä”, Steve sanoi silmät kiiltäen. Hän rakastaa ruokaa ja kokkausta.

”Minä hankkisin koiran.” Olin aina halunnut oman koiran.

”Saanko minä hevosen? Hankitaan paikka, jossa on talli”, Manda sanoi, saaden Steven hieman pyöräyttämään silmiään.

”Tarvitaan paikka, jossa on tilaa säilyttää kaikkien polkupyörät”, Gray lisäsi. Hän on porukan pyöräilijä.

”Vieraita varten on oltava paljon ylimääräisiä huoneita. Lapsemme haluaisivat tulla vierailuille pidemmiksikin ajoiksi”, oli minun vuoroni kasvattaa listaa.

”Kuvittele jouluja! Me kaikki yhdessä – meillä olisi niin hauskaa!” Steve sanoi – itse asiassa, jos hän ei olisi mies, sanoisin hänen kiljahtaneen.

Puhuimme kaikki yhtä aikaa. Idea oli syntynyt, saanut muodon, tunkeutunut mieliimme, ja vaikka nautitun viinin määrällä oli taatusti sormensa pelissä, huomasin miten idea keskustelun edetessä pääsi juurtumaan mieliimme. Jossain vaiheessa Gray ja Steve ottivat puhelimensa esiin ja alkoivat etsiä vapaita kiinteistöjä.

”Kahdeksan makuuhuoneen linnan voi saada noin miljoonalla eurolla”, Gray sanoi hakutuloksia katsellessaan. ”Se olisi suunnilleen sopivan kokoinen meille viidelle ja vieraileville lapsille.”

”Meillä olisi myös varaa siihen, jos me kaikki myisimme talomme täällä. Se tekisi 200 000 per henkilö. Mikä teidän

talonne arvo on, noin 600 000?” Steve katsoi minua ja Philiä.

”Suunnilleen sen verran, kyllä. Ja asuntolaina on maksettu pois.”

”Te kaksi siis panisitte pottiin neljäsataa, euroa siis, ei puntaa, ja teille jäisi vielä valtava kasa käteistä yli. Manda ja minä tekisimme samoin, ja Gray laittaisi pottiin kaksisataa.”

”Katsokaa tätä paikkaa! Siinä on keskiaikainen muuri!”

”Tässä linnassa on torni, ihan kuin jossain satulinnassa!”

”Tähtäpä, Tähtäpä, laske hiuksesi alas!”

”Kuka tässä muka on Tähtäpä? Stevellä on tukkaa kuin heiniä talvella, hän se ei ainakaan voi olla!” Manda kiusasi.

”Sinä, rakkaimpani! Olen aina halunnut, että kasvatat hiuksesi pitkiksi!”

Puhelimet kiersivät kädestä toiseen, kun katselimme eri puolilla Ranskaa myynnissä olevia suuria kiinteistöjä. Alueelta näytti todella löytyvän useita kiehtovan näköisiä linnoja, jotka olivat Steven ehdottaman hintahaarukan sisällä. Ilta oli hauska, ja nautiskellessamme tästä pikku fantasiasta myydä nykyiset talomme ja muuttaa Ranskaan yhdessä, nauraessamme ja vitsaillessamme, tunsin olevani valtavan onnellinen ja tyytyväinen ystäväni ympäröimänä.

Emme tietenkään koskaan toteuttaisi sitä. Pidimme vain vähän hauskaa, vietimme iltaa paisutellen hölmöä ideaa. Siinä kaikki. Olimme kaikki aivan liian vakiintuneita nykyisiin koteihimme ja kaupunkeihimme. Enkä minä ainakaan osannut tarpeeksi hyvin ranskaa pystyäkseni elämään ulkomailla.

Me viisi olimme tavanneet yliopiston fuksiviikolla. Olimme kaikki käyneet kerhojen ja yhdistysten toimintaa esittelevillä messuilla ja ilmoittautuneet vuorikiipeilykerhoon. Sussexin kreivikunnassa ei toki ole vuoria, mutta kerho järjesti viikonloppumatkoja, ja ajoimme minibussilla Pohjois-Walesiin, Järviseudulle, Breconiin tai ylänköalueille telттаilemaan, patikoimaan ja kiipeilemään. Fuksiviikon viimeisellä viikolla pidettiin kerhon ensimmäinen kokous, jossa uudet jäsenet toivotettiin tervetulleiksi ja esiteltiin lukukauden ohjelma. Ilmoittauduin heti mukaan kahden viikon kuluttua järjestettävälle matkalle järviseudulle Langdaleen. Samoin teki Manda, ja päätimme majoittua samassa teltassa. Kokouksen päätteeksi juttelimme muiden uusien jäsenten – Philin, Grayn ja Steven – kanssa, ja me viisi päätimme mennä oluelle yhteen opiskelijabaareista. Ja siinä se sitten olikin. Meistä tuli porukka. Siitä hetkestä lähtien olimme käytännössä erottamattomat, kämppiksi olimme toisen ja kolmannen vuoden aikana. Kuitenkin vasta yliopistopintojen jälkeen Philistä ja minusta tuli pari, ja Steve ja Manda seurasivat pian esimerkkiämme.

”Minulle ei sitten jäänyt ketään”, Gray oli sanonut alahuultaan leikkisästi mutristaen. Hän oli bestman molemmissa häissä. Ei sillä, että hänellä olisi koskaan ollut pulaa tyttöystävistä. Melissa oli heistä pitkäaikaisin. He eivät koskaan menneet naimisiin, mutta saivat kaksi tytärtä. He erosivat lasten ollessa vielä pieniä. Gray jakoi tyttöjen huoltajuuden Melissan kanssa, ja he asuivat hänen luonaan puolet ajasta koko lapsuutensa ajan. Hän oli loistava isä. Jonkin aikaa hänellä oli Leanne, mutta valitettavasti Grayn sitoutumiskammo päättyi lopulta suhteen turmioksi.

Myös Phil ja minä saimme kaksi lasta – poikamme Tomin ja Alfien. Manda ja Steve saivat tyttärensä Zoen. Kaikki lapsemme olivat jo aikuisia, valmistuneet yliopistosta ja ansaitsivat elantonsa, elivät onnellisina valitsemallaan tyyllillä. He eivät oikeastaan enää juurikaan tarvinneet meitä, lukuun ottamatta satunnaista Äidin ja Isän Pankin myöntämää lainaa.

Me viisi olimme siis kaikki melko vapaita tekemään elämällämme mitä halusimme. Olimme vielä tarpeeksi nuoria ja hyväkuntoisia aktiiviseen elämäntyyliin, vaikka Phil olikin hieman ylipainoinen eikä niin hyvässä kunnossa kuin olisi voinut olla. Olimme tarpeeksi vanhoja ollaksemme taloudellisesti tasapainossa. Olimme kaikki hiljattain joko jääneet eläkkeelle tai irtisanottu. Lapsemme olivat aikuisia ja itsenäisiä. Meillä ei ollut enää omia vanhempia, joista olisi pitänyt huolehtia – oma äitini oli ollut viimeinen sen sukupolven edustajista.

Jos siis olisimme olleet tosissamme pakkaamassa kimpсут ja kampsut, ja muuttamassa Ranskaan, nyt olisi oikea aika siihen. Mutta emme tietenkään olleet tosissamme, ja aamulla kaikki suhtautuisivat siihen hauskana vitsinä, mukavana tapana viettää iltaa, ei sen kummempana. Niin ainakin toivoin maatessani yöllä Steven ja Mandan vieras-huoneessa unta odottaen. En halunnut muuttaa Ranskaan.

Aamulla olin viimeinen, joka heräsi. Se ei ole lainkaan epätavallista – en ole koskaan ollut aamuhihminen. Muut istuivat keittiössä juomassa kahvia Steven hoitaessa aamiaista pöytään. Kaikki pienen porukkamme miehet ovat loistavia kokkeja, ja Manda osaa leipoa uskomattomia kakkuja,

keksejä ja leipiä. Minä olen meistä ainoa, jonka on parempi pysytellä poissa keittiöstä...

”Huomenta, Lu”, Steve sanoi. ”Maistuisiko kunnon aamiainen? Phil sanoi, että nukuit kuin tukki.”

”Niin tein. Ja kyllä, kiitos!” Tutkin muiden kasvoja. Miettivätkö kaikki samaa kuin minä: olimmeko olleet eilen vakavissamme vai emme? Vai olivatko he kaikki unohtaneet koko jutun yöunien aikana? Toivoin jälkimmäistä.

Phil ojensi kätensä ja veti minut istumaan viereensä. ”Kaikki hyvin? Pannussa on tuoretta teetä. Haluatko?” Hän ei odottanut vastausta vaan otti tyhjän mukan, kaatoi siihen kuumaa teetä ja lisäsi juuri oikean määrän maitoa. Yksi kolmenkymmenen vuoden avioliiton eduista on, että tiedämme tarkalleen mistä toinen pitää ja mitä tarvitsee. Hymyilin hänelle kiitokseksi ja istahdin alas.

”Miten kaikkien päät voivat?” kysyin.

”Yllättävän hyvin”, Gray vastasi. ”Taisimme juoda yhteensä noin kahdeksan pulloa, joten meillä ei ole mitään oikeutta voida hyvin tänä aamuna. Ei tässä iässä.”

”Puhu omasta puolestasi, Gray”, Manda iski häntä leikkisästi käsivarteen. ”Sinä olet ehkä jo vähän vanhempi, mutta minä olen vasta viisikymmentäkahdeksan.” Manda oli aina ollut porukan vauva – kokonaiset kaksi kuukautta seuraavaa nuorempi.

Pilailu oli ihan mukavaa, mutta minä halusin kuumeisesti tietää, aikoivatko he alkaa etsiä taloa Alpes-Maritime-sista? Tai mistä tahansa Ranskan kolkasta. Toivottavasti eivät. Steve käänteli kananmunia pannulla ja Manda nosti makkaroituja ja pekonia uunista keittiön tasolle. Pöydällä oli myös kulhollinen paistettuja minitomaatteja, paahtoleipää

ja pannullinen paistettuja perunoita. En voinut olla virnistämättä. Kunnollinen, rasvassa paistettu aamiainen iloisen viini-illan jälkeen oli yksi ikisuosikeistani.

Löytyikö Ranskasta edes pekonia ja makkaraa?

Kun olimme lopettelemassa aamiaista, Mandan keittäessä lisää kahvia ja minun pinotessani lautasia tiskikoneeseen laittamista varten, Steve herätti keskustelun. ”No niin. Se talo Ranskassa. Aiommeko me tehdä sen?”

”Olimmeko me tosissamme?” Phil kysyi.

”Minä olin”, Gray sanoi viimeistä paahtoleipäviipaletta ahmien.

”Et sinä koskaan ole tosissasi”, Manda sanoi.

”No”, hän sanoi osoitellen meitä muita paahtoleipänsä kuorella, ”eilen illalla olin. Rehellisesti sanottuna se olisi mahtavaa. Voisimme syödä tällaista aamiaista joka päivä!”

”Meistä tulisi hetkessä paksuja kuin possut”, minä sain. Vatsaani kouristi. Jos kaikki muut halusivat tehdä tämän, en halunnut olla se, joka pilaa kaiken. En ainakaan juuri nyt. Koko juttu unohtuisi kuitenkin pian.

”Minä olen mukana”, Phil sanoi ja katsoi minua kulmiaan kohottaen. Minä nielaisin ja nyökkäsin. ”Niin, joo. Totta kai.”

”Manda ja minä juttelimme tästä aamulla, kun odotimme teidän laiskiaisten kömpivän makuuhuoneistanne”, Steve sanoi. ”Uskomme, että voisimme saada sen toimimaan. Manda tarvitsee jotain viemään ajatukset pois Zoen poissaolosta. Phil tarvitsee terveempiä elämäntapoja. Anteeksi vaan kaveri, mutta se on totta. Ja sinä, Lu” hän sanoi nyökäten minuun päin ”tarvitset jotain omaa, kun omistauduit niin monta vuotta äitisi hoitamiselle. Minä puolestani

tarvitsen projektin. Joten teen mielelläni jalkatyön talon etsimisessä.”

Kukaan ei ollut Steveä parempi asioiden järjestämisessä. Hän oli toiminut vuosia projektipäällikkönä rahoitusyhtiössä ja oli ollut hyvä työssään. Lisäksi hän puhui ranskaa paremmin kuin me muut.

”Entä minä?” Gray kysyi. ”Mitä minä tarvitsen?”

”Uusia metsästysmaita”, Phil sanoi silmää iskien. ”Ehkä tapaisit Ranskassa täydellisen naisen.”

”Mmm, kuulostaa hyvältä!” Gray nauroi.

”No mutta”, Phil sanoi. ”Tehdään se sitten!”

Huone täyttyi hurraa-huudoista ja kahvimukien kilahduksista. Siinä vaiheessa, kun olin saanut astianpesukoneen ladattua, oli Steve jo avannut kannettavan tietokoneensa ja aloittanut etsinnän. Ensimmäinen lista mahdollisista kohteista oli jo laadittu. Katselin hymyillen, miten muut kerääntyivät Steven taakse kurkkimaan näyttöä. Suunnittelu ei luultavasti lopulta johtaisi mihinkään, mutta oli myönnettävä, että unelmointi ja suunnittelu oli hauskaa. Loppujen lopuksi koko juttu epäilemättä unohtuisi, onneksi, mutta minä en aikonut olla se, joka viheltää pelin poikki. En nyt, kun kaikki muut puhkuivat innosta.

Keskustelimme Philin kanssa ajatuksesta myöhemmin samana päivänä, kun olimme matkalla kotiin.

”Muutto Ranskaan, vai? Meidän iässäamme! Upea idea, eikö?”

Purin hetken huultani enkä ollut varma, miten vastaisin. Oli eri asia esittää innostunutta muiden aikana, mutta pitäisihän minun pystyä olemaan rehellinen epäilyksistäni

omalle miehelleni? ”Niin. Ihana ajatus, mutta tuskin siitä oikeasti tulee mitään, vai mitä luulet?”

Phil vilkaisi minua ja kurtisti kulmiaan. ”Miksi ei tulisi? Tiedät kyllä, millainen Steve on saatuaan projektin vauhtiin. Kukaan ei ole häntä parempi organisoimaan ja tekemään asioita.”

”Pitäisikö meidän sinun mielestäsi todella tehdä se? Myydä talo ja kaikki?”

”No, mikä on vaihtoehto? Kumpikaan meistä ei ole enää töissä. En ole valmis istumaan päivät pitkät television ääressä seuraavat kolmekymmentä vuotta. Joten kyllä, minusta meidän pitäisi myydä talo mahdollisimman pian. Olemme joka tapauksessa suunnitelleet tavaroiden vähentämistä pienempään taloon muuttamista varten. Nyt meidän olisi pakko tehdä se ihan oikeasti. Ja asuminen Steven, Mandan ja Grayn kanssa olisi mahtavaa. Ihan kuin olisimme taas kaksikymppisiä – saisimme palata takaisin nuoruusvuosiimme!”

”Hah. Paitsi että olemme melkein kuusikymppisiä. Mutta olen samaa mieltä siitä, että olisi hyvä muuttaa pienempään asuntoon ja vapauttaa pääomaa. Voimme siis alkaa käydä tavaroita läpi saman tien. Uskoisin, että pojat haluavat ottaa osan ylimääräisistä huonekaluista. Ja ehkä on aika heittää pois heidän vanhat koulukirjansa ja päiväkodissa tehdyt taideteokset.”

”Voi luoja, Lu, oletko säästänyt ne kaikki?”

Nyökkäsin irvistäen. ”Ne ovat ullaalla. Noin viisi laatikollista.”

Tavaroiden karsiminen ja muutto pienempään asuntoon... Siinä kaikki, mihin olin suostunut, eikö? En siihen, että muuttaisimme Ranskaan.

Seuraavalla viikolla aloin tyhjentää ullakkoa, kun taas Phil aloitti autotallin parissa ja hankki arviot kiinteistönvälittäjiltä. Siivosimme ja järjestelimme talon valmiiksi välittäjän tilaamaa valokuvaajaa varten, ja laitoimme talon myyntiin. Tuntui hyvältä saada tämä asia liikkeelle – olimme puhuneet talon myymisestä jo ainakin vuoden ajan.

Viikkoa myöhemmin saimme kuulla, että Gray oli jo saanut tarjouksen asunnostaan ja että Steve oli Ranskassa katselemassa mahdollisia kiinteistöjä. ”Nyt jo!” huudahdin Mandalle, kun hän soitti meille. En voinut uskoa heidän todella olevan näin tosissaan, mutta ainakin Steve näytti olevan. Tunsin piston sydämessäni. Olin hyväksynyt ajatuksen omakotitalomme myymisestä, mutta ulkomaille muuttaminen oli paljon suurempi askel. Sen ottamisesta en ollut täysin varma.

”Hän vietti netissä monta päivää, selaili loputtomia mahdollisuuksia. Kaksi päivää sitten hän ilmoitti, että olisi helpompaa olla paikan päällä. Pian hän oli jo varannut lennon Nizzaan.”

”Eikö hän halunnut sinua seuraksi?” kysyin. Olisin kuvitellut, että hän olisi ottanut Mandan tai Grayn mukaansa.

”Luulen, että hänen suunnitelmansa on karsia listalta turhat ehdokkaat – tällä hetkellä listalla on yli sata kiinteistöä – ja antaa meidän vasta sitten katsoa yksityiskohtia. Jos jotkut niistä sitten todella erottuvat edukseen ja olemme edelleen kaikki kiinnostuneita, voimme mennä katsomaan niitä yhdessä.”

”Kuulostaa hyvältä.” Meillä muilla ei ollut aavistustakaan siitä, miten kiinteistöjä ostetaan ulkomailta, mutta Steve oli jo tutkinut kaiken, kysynyt neuvoja oikeilta tahoilta

ja tiesi tarkalleen, mitä oli tekemässä. Hän oli synnynnäinen projektipäällikkö.

”Lu, olen niin innoissani tästä, etkö sinäkin?” Manda sanoi. Huomasin hänen äänessään pienen huolen, aivan kuin hän olisi pelännyt Philin ja minun alkaneen epäröidä. Hän oli oikeassa – olin epäröinyt koko ajan. Mutta kieltäydin olemasta se, joka pilaisi koko jutun. ”Ehdottomasti! En malta odottaa, että pääsemme eteenpäin suunnitelmis-
sa!” Pakotin itseni kuulostamaan innostuneelta. Mihin tahansa tämä johtaisi, antaisin sen tapahtua. Oli yhä hyvin mahdollista, että suunnitelma joka tapauksessa kariutuisi. ”Huh! Kerroin myös Zoelle. Hänestä idea on loistava. Minua huolestutti, että hän ajattelisi meidän olevan hylkäämässä hänet...”

”Mutta hän asuu Australiassa – jos tarkkoja ollaan, olette muuttamassa vähän lähemmäs häntä!”

”No, tarkoitan enemmänkin sitä, että kun, tai luoja paratkoon, *jos* hän tulee takaisin kotiin Englantiin, me emme ole siellä.”

”Niin, mutta olette vain lyhyen lentomatkan päässä. Ja hän voi tulla ”kotiin” Ranskaan. Koti on siellä, missä hänen sydämensä on.”

Manda vastasi hieman värisevällä äänellä. ”Olet oikeassa. Se on kuitenkin ainoa asia, joka huolestuttaa minua. Se, että lapsemme eivät pidä siitä.” Hän veti syvään henkeä. Hän oli kamppaillut tyhjän pesän syndrooman kanssa siitä lähtien, kun Zoe lähti ensimmäistä kertaa kotoa yliopistoon. ”Mitä Tom ja Alfie ajattelevat?” Tämä oli tilaisuuteni. Voisin tunnustaa kaiken Mandalle tässä ja nyt, kertoa hänelle epäilykseni koko projektista ja ehkä käyttää poikia

tekosyynä. Hän puhuisi Stevelle, ja ehkä koko juttu vain haihtuisi pois. Sillä emmehän tietenkään tekisi tätä, elleivät kaikki olisi tyytyväisiä ajatukseen. Toiseen maahan muuttaminen on iso askel missä tahansa elämänvaiheessa. Mutta ei. En aikonut olla ilonpilaaja. Muut eivät enää koskaan ajattelisi minusta samoin, jos tekisin sen nyt. Olin edelleen vakuuttunut siitä, että suunnitelma kuihtuisi itsestään kokoon, kunhan antaisin kaiken vain kulkea omaa rataansa.

Hymyilin, jotta ääneni kuulostaisi iloiselta. ”He ovat innoissaan. Tom näkee sen tukikohtana halvoille lomille. Alfie on määrännyt, että meillä pitää olla uima-allas ja hovimestari, joka tarjoilee jääkylmiä cocktaileja kellon ympäri.”

”Hyvä on, kerron Stevelle uudet vaatimukset.” Naureskelimme ajatukselle hetken, ennen kuin jatkoimme puhumista Grayn talon myynnistä.

”Steve ja minä olemme sanoneet, että hän voi tarvittaessa muuttaa tänne, jos hän saa talonsa myytyä nopeasti. Itse asiassa se antaisi meille hieman pääomaa käsirahaa varten, jos tarvitsemme sitä. Kaikki sujuu hyvin, Lu. Hiihtoloma on tulossa, ja sen jälkeen olemme ehkä valmiita muuttamaan jo kesällä!” Toivoin, että Phil ja minä olisimme valmiita muuttamaan kesällä. Mutta mieluummin johonkin muualle kuin Ranskaan.

Linna menneisyyden raunioilla

1789. Verais'n kreivi Pierre ja kreivitär Catherine asuvat Versailles'n palatsissa ja Catherinen päivät täyttyvät Marie Antoinetten hovin huvituksista. Mutta Ranskan vallankumous muuttaa kaiken. Kun väkivaltaisuudet alkavat, Pierre ja Catherine pakenevat Etelä-Ranskassa sijaitsevaan linnaansa. Lopulta he eivät ole turvassa sielläkään ja heidän on tehtävä kohtalokas päätös.

NYKYPÄIVÄ. Lu on elämänsä käännekohtassa. Hänen äitinsä on kuollut ja aikuiset lapset muuttaneet omilleen. Yhdessä miehensä Philin ja heidän kolmen ystävänsä kanssa he ostavat Etelä- Ranskasta linnan, jonka kunnostavat asunokseen. Lu on entinen historian opettaja ja hän on halutioissaan Château D'Aubertin menneisyydestä. Tutkiessaan uuden kodin historiaa hän törmää Catherine Aubertin selittämättömään katoamiseen, ja pala palalta ratkaisematon mysteeri vuosisatojen takaa alkaa paljastua.

KATHLEEN MCGURLIN tunteikas lukuromaani *Vallankumouksen kuiskeet* on sydäntä särkevä tarina kahden naisen vaiheista ja päätöksistä, jotka muuttavat heidän elämänsä.

